

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΛ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 5716/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

13 Ιανουαρίου 2011

Η παρούσα απόφαση είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση **ΕΛ κατά Ελλάδας,**

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
**SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Dean Spielmann,

Giorgio Malinverni, *δικαστές,*

και τον André Wampach, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Δεκεμβρίου 2010,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 5716/08) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία Ε Λ («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 17 Ιανουαρίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τον κύριο Β. Χειρδάρη, δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Γ. Κανελλόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Γ. Παπαδάκη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ειδικότερα ότι υπήρξε υπέρβαση της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας, την οποία εγγυάται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

4. Στις 16 Σεπτεμβρίου 2009, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή. Κατ'εφαρμογή του Πρωτοκόλλου αριθ.14, η προσφυγή ανατέθηκε σε μία Επιτροπή.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Η προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1943 και κατοικεί στην Αθήνα.

6. Στις 8 Νοεμβρίου 1999, μία ανώνυμη εταιρία κατέθεσε μήνυση για απάτη σε βάρος της προσφεύγουσας και δύο άλλων ατόμων.

7. Στις 18 Μαΐου 2000, η προσφεύγουσα κλήθηκε να καταθέσει ενώπιον του ανακριτή μέσα στα πλαίσια της ανάκρισης που διενεργούσε το Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης. Εξετάσθηκε και κατέθεσε έγγραφες παρατηρήσεις. Εκθέτει ότι την ημερομηνία αυτή έλαβε γνώση της σε βάρος της κατηγορίας.

8. Η προσφεύγουσα παραπέμφθηκε σε δίκη ενώπιον του πλημμελειοδικείου. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά ορισθεί για τις 2 Απριλίου 2003, αναβλήθηκε για τις 19 Μαΐου 2004. Την ημερομηνία αυτή, διεκόπη λόγω υπέρβασης του ωραρίου εργασίας του γραμματέα και αναβλήθηκε για τις 3 Ιουνίου 2004.

9. Με απόφαση της 3^{ης} Ιουνίου 2004, το πλημμελειοδικείο καταδίκασε την προσφεύγουσα σε ποινή φυλάκισης δύο μηνών για συνέργια στο αδίκημα της απάτης. Την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

10. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά προβλεφθεί για τις 13 Οκτωβρίου 2005, αναβλήθηκε για τις 12 Ιανουαρίου 2006 προκειμένου να κλητευθεί ένας μάρτυρας. Την ημερομηνία εκείνη, αναβλήθηκε εκ νέου για

τις 16 Μαρτίου 2006 λόγω υπέρβασης του ωραρίου εργασίας του γραμματέα.

11. Με απόφαση της 16^{ης} Μαρτίου 2006, το εφετείο Θεσσαλονίκης επικύρωσε την καταδίκη της αλλά μείωσε την ποινή σε φυλάκιση επτά μηνών με αναστολή.

12. Στις 30 Ιουνίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης.

13. Η συζήτηση ενώπιον του Αρείου Πάγου έλαβε χώρα στις 9 Ιανουαρίου 2007.

14. Με απόφαση της 11^{ης} Ιουνίου 2007, ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτή την αίτηση αναίρεσης και ανέπεμψε την υπόθεση στο εφετείο Θεσσαλονίκης.

15. Με απόφαση της 17^{ης} Ιουλίου 2007, το εφετείο αθώωσε την προσφεύγουσα.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 6 ΚΑΙ
13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

16. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» και ότι δεν είχε στη διάθεσή της μία πραγματική εσωτερική προσφυγή μέσω της οποίας θα μπορούσε να διατυπώσει την αιτίασή της περί υπέρβασης της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας. Επικαλείται τα άρθρα 6 και 13 της Σύμβασης τα οποία προβλέπουν:

Άρθρο 6 § 1

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου το οποίο θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...)»

Άρθρο 13

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

A. Επί του παραδεκτού

17. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να έχει ασκήσει, στη βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα και επικαλούμενη την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, αγωγή αποζημίωσης σε βάρος του Δημοσίου ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου. Με την απόφασή του αριθ. 15006/2008, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών θα είχε κάνει δεκτή μία τέτοια αγωγή για υπέρβαση της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας κατόπιν εξέτασης των ισχυρισμών της ενάγουσας υπό το φως της νομολογίας του Δικαστηρίου. Σε ό,τι αφορά το άρθρο 6, η Κυβέρνηση υποστηρίζει συνεπώς ότι η προσφεύγουσα δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα, επειδή δεν έκανε χρήση του εν λόγω ενδίκου μέσου.

18. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Κυβέρνηση δεν παρείχε κανένα παράδειγμα περίπτωσης όπου ο ενάγων έλαβε αποζημίωση στη

βάση αυτού του άρθρου. Ακόμα και στην απόφαση αριθ. 15006/2008, η αγωγή του ενάγοντος απορρίφθηκε.

19. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η ένσταση της Κυβέρνησης συνδέεται στενά με την ουσία της αιτίασης που διατύπωσε η προσφεύγουσα στο πεδίο του άρθρου 13. Συνενώνει επομένως την ένσταση με την επί της ουσίας εξέταση.

20. Επιπλέον, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι αιτιάσεις οι σχετικές με τα άρθρα 6 και 13 δεν είναι προδήλως αβάσιμες με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης και ότι δεν προσκρούουν σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθούν παραδεκτές.

B. Επί της ουσίας

1. Άρθρο 13 της Σύμβασης

21. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εσωτερική έννομη τάξη δεν προσέφερε καμία πραγματική προσφυγή μέσω της οποίας θα είχε μπορέσει να διατυπώσει την αιτίασή της για την παράλογη διάρκεια της διαδικασίας ώστε να επιτύχει την επιτάχυνσή της.

22. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι κατόπιν της απόφασης αριθ. 15006/2008 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, το άρθρο 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα προσέφερε στην προσφεύγουσα μία αποτελεσματική δικαστική προστασία που της επέτρεπε να ζητήσει αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη λόγω της παραβίασης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι όσον αφορά τη «λογική προθεσμία» με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, ένα ένδικο μέσο με χαρακτήρα αμιγώς αποζημιωτικό – όπως η προσφυγή περί ευθύνης του Δημοσίου για ελαττωματική λειτουργία της δικαιοσύνης για την οποία

τίθεται θέμα εν προκειμένω – μπορεί καταρχήν να αποτελεί ένδικο μέσο προς εξάντληση με την έννοια του άρθρου 35 § 1, ακόμη κι αν η διαδικασία εκκρεμεί σε εθνικό επίπεδο κατά την ημερομηνία κατάθεσης προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου (βλέπε *Misfud κατά Γαλλίας*, [GC] (déc.), no. 57220/00, 11 Σεπτεμβρίου 2002, *Broca et Texier-Micault κατά Γαλλίας* (déc.), nos. 27928/02 και 31694/02, 21 Οκτωβρίου 2003).

24. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να αναφερθεί στο συμπέρασμα αναφορικά με το προβλεπόμενο από το άρθρο 105 ένδικο μέσο, υπό το πρίσμα του άρθρου 13, στην απόφαση *Τσουκαλάς κατά Ελλάδας* (αριθ. 12286/08, 22 Ιουλίου 2010). Στην απόφαση αυτή έκρινε ότι δεν είχε πεισθεί ότι το επικαλούμενο από την Κυβέρνηση ένδικο μέσο ήταν πραγματικό και διαθέσιμο, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη, και ότι ανταποκρινόταν συνεπώς στις απαιτήσεις του άρθρου 13 της Σύμβασης και τούτο για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω και οι οποίοι έχουν ομοίως εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση. Το Δικαστήριο σημείωσε ότι η απόφαση που προσκόμισε η Κυβέρνηση, σε στήριξη της θέσης της, ήταν μία απλή απόφαση που είχε εκδώσει ένα πρωτοδικείο. Εκτός του γεγονότος ότι επρόκειτο για ένα πολύ πρόσφατο προηγούμενο, το Δικαστήριο θεώρησε ότι δεν μπορούσε να προβεί σε εικασίες για τις πιθανότητες επικύρωσης αυτού του προηγούμενου από τα διοικητικά εφετεία, και μάλιστα από το Συμβούλιο της Επικρατείας, σε περίπτωση που το ζήτημα αυτό υποβληθεί ενώπιόν του στο μέλλον. Ωστόσο, όπως το Δικαστήριο έχει ήδη υπογραμμίσει, ένα ένδικο μέσο πρέπει να υφίσταται σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας, διαφορετικά στερείται της επιθυμητής προσβασιμότητας και αποτελεσματικότητας (*Van Droogenbroeck κατά Βελγίου*, απόφαση της 24^{ης} Ιουνίου 1982, série A no. 50).

25. Αφετέρου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η απόφαση του διοικητικού πρωτοδικείου εκδόθηκε στις 31 Οκτωβρίου 2008, ήτοι

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

μεταγενέστερα της ημερομηνίας κατάθεσης της παρούσας προσφυγής. Τέλος, το Δικαστήριο δε λησμονεί ότι η διαδικασία στην επικαλούμενη από την Κυβέρνηση περίπτωση διήρκεσε δύο έτη και τέσσερις μήνες, γεγονός που μπορεί να προκαλέσει αμφιβολίες ως προς την αποτελεσματικότητά της (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Byrn κατά Δανίας*, αριθ. 13156/87, απόφαση της Επιτροπής της 1^{ης} Ιουλίου 1992, *Décisions et rapports* (DR) 73).

26. Υπό αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο εκτιμά ότι το αναφερόμενο ένδικο μέσο δε συνάδει με τις απαιτήσεις του άρθρου 13 της Σύμβασης διότι δεν υφίστατο σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας. Το Δικαστήριο δεν αποκλείει εν τούτοις ότι η άσκηση αυτού του ένδικου μέσου θα μπορούσε να οδηγήσει, στα πλαίσια της εξέλιξης της νομολογίας, σε ένα αποτέλεσμα σύμφωνο προς τις επιταγές του άρθρου 13 της Σύμβασης (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Stratégies et Communications et Dumoulin κατά Βελγίου*, αριθ. 37370/97, § 56, 15 Ιουλίου 2002).

27. Ως εκ τούτου, συντρέχει λόγος να απορριφθεί η ένσταση περί μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων η οποία προβλήθηκε στη βάση του άρθρου 6 και να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας προσφυγής που να πληροί τις απαιτήσεις της διάταξης αυτής.

2. Άρθρο 6 της Σύμβασης

α) Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στις ποινικές υποθέσεις, η «λογική προθεσμία» του άρθρου 6 § 1 αρχίζει από τη στιγμή που ένα πρόσωπο βρίσκεται «κατηγορούμενο». Είναι δυνατόν να πρόκειται για ημερομηνία προηγούμενη της ημερομηνίας κατά την οποία το αρμόδιο δικαστήριο επιλαμβάνεται της υπόθεσης, ειδικότερα δε εκείνης της **Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα**
**SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES**
**HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

σύλληψης, της απαγγελίας κατηγορίας ή της έναρξης της προανάκρισης. Η «σύλληψη», με την έννοια του άρθρου 6 § 1, μπορεί να οριστεί «ως η επίσημη κοινοποίηση, εκ μέρους της αρμόδιας αρχής, της κατηγορίας διαπράξεως ποινικού αδικήματος», έννοια η οποία αντιστοιχεί επίσης σε εκείνη των «σημαντικών επιπτώσεων επί της κατάστασης» του υπόπτου (βλέπε, ιδίως, *Eckle κατά Γερμανίας*, απόφαση της 15 Ιουλίου 1982, série A no. 51, σελ. 33, § 73, *Louerat κατά Γαλλίας*, αριθ. 44964/98, § 29, 13 Φεβρουαρίου 2003).

29. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω, η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 18 Μαΐου 2000, ημερομηνία εξέτασής της, και περατώθηκε στις 17 Ιουλίου 2007, με την απόφαση του εφετείου αποφαινόμενου κατόπιν αναπομπής. Διήρκεσε επομένως επτά έτη και δύο μήνες για τέσσερις βαθμούς δικαιοδοσίας.

β) Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

30. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η υπόθεση της προσφεύγουσας εξετάστηκε σε όλα τα στάδια της διαδικασίας εντός λογικής προθεσμίας και, σε ορισμένες περιπτώσεις, σε πολύ σύντομη προθεσμία. Εκθέτει ότι αν και το διάστημα μεταξύ της απαγγελίας κατηγορίας σε βάρος της προσφεύγουσας και της συζήτησης ενώπιον του πλημμελειοδικείου μπορεί να φαίνεται μακρύ, τούτο οφείλεται στο γεγονός ότι το πινάκιο των πλημμελειοδικείων είναι συχνά φορτωμένο και ότι δίδεται προτεραιότητα στις υποθέσεις όπου υπάρχει κίνδυνος παραγραφής ή όταν οι κατηγορούμενοι τελούν υπό κράτηση.

31. Η προσφεύγουσα ανταπαντά ότι δεν ευθύνεται για καμία από τις αναβολές που αποφασίστηκαν στην υπόθεσή της και ότι ο φόρτος του δικαστικού συστήματος, ο οποίος συχνά προβάλλεται ως δικαιολογία για τη διάρκεια της διαδικασίας, δεν γίνεται αποδεκτός από τη Σύμβαση.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

33. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι αν και η διαδικασία αναίρεσης διήρκεσε ένα έτος και η δεύτερη κατ'έφεση διαδικασία λίγο περισσότερο από ένα μήνα, η διαδικασία σε πρώτο βαθμό και η ανάκριση διήρκεσαν τέσσερα έτη και δεκαπέντε ημέρες και η πρώτη κατ'έφεση διαδικασία περίπου δύο έτη. Οι δύο αυτές περιόδους φαίνονται μακρές και μη αιτιολογημένες. Ειδικότερα, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι μεσολάβησαν περίπου τρία έτη μεταξύ της εμφάνισης της προσφεύγουσας ενώπιον του ανακριτή (18 Μαΐου 2000) και της συζήτησης ενώπιον του πλημμελειοδικείου (2 Απριλίου 2003).

34. Τα στοιχεία αυτά επαρκούν για να οδηγηθεί το Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι υπήρξε υπέρβαση της λογικής προθεσμίας στην προκειμένη περίπτωση.

35. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

36. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTÈRE DES AFFAIRES
ÉTRANGÈRES DE LA RÉPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHÈNES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

37. Η προσφεύγουσα αξιώνει 20.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

38. Η Κυβέρνηση θεωρεί το αιτούμενο ποσό υπερβολικό και μη αιτιολογημένο και εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

39. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στην προσφεύγουσα 3.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

40. Η προσφεύγουσα ζητεί ομοίως 1.500 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

41. Η Κυβέρνηση δηλώνει έτοιμη να καταβάλει 500 ευρώ για την αιτία αυτή.

42. Λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων που έχει στην κατοχή του και της νομολογίας του, το Δικαστήριο θεωρεί εύλογο να επιδικάσει το ποσό των 1.000 ευρώ για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

43. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.
4. *Αποφαίνεται*
 - α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά:
 - i) 3.000 (τρεις χιλιάδες) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη,
 - ii) 1.000 (χίλια) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος από την προσφεύγουσα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη.
 - β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε
εγγράφως στις 13 Ιανουαρίου 2011, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και
3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 11 Φεβρουαρίου 2011.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος